

Перемишль – Вроцлав, дня 8 листопада 2016 р. Б.

Інструкція в справі проведення похоронів осіб, які вибрали кремацію свого тіла

§ 1. Традиційним для християнства способом захоронення померлих є поховання тіла. Однак Церква сьогодні допускає також і кремацію, якщо той, хто заповів спалення свого тіла, зробив це *не керуючись міркуваннями суперечними з християнським способом життя* (ККСЦ, кан. 876 пар. 3). Церковний похорон у такому випадку має бути *проведений в такий спосіб, щоб видно було, що Церква віддає перевагу похованню тіла перед кремацією, а також, щоб уникнути згіршення*. Керуючись цим приписом та інструкцією Конгрегації Віри *Ad resurgendum cum Christo* від 15 серпня 2016 р., а також законодавством і практикою УГКЦ у західній діяспорі, встановлюємо цим окремі вказівки для духовенства та вірних УГКЦ у Польщі.

§ 2. З огляду на зміст і символіку чину похорону, поручається звершувати його над тілом (тобто до кремації) – у парафіяльній чи іншій церкві або в ритуальному приміщенні цвинтаря чи похоронного закладу. Після кремації відбувається лише покладення урни в могилу чи колумбарій. Священику можна тоді поблагословити місце спочинку праху і зачитати молитву за упокій – або евентуально відслужити панахиду.

§ 3. В умовах нинішньої Польщі застосування процедури приписаної у § 2 навряд чи можливе у багатьох випадках. Чимало захоронень стосується праху привезеного з іншої країни чи навіть континенту. У багатьох місцевостях відсутня кремаційна інфраструктура і неможливо було б звершити чин похорону над тілом та захоронення праху за один день. Деколи з проханням поховати прах звертаються родичі тих вірних, які не брали активної участі в житті УГКЦ і ні вони самі, ні їхні родичі не мали змоги ознайомитися з ученням Церкви про кремацію. Беручи до уваги всі вищенаведені обставини, а також вимоги права, не відмовляємо таким особам у спільній молитві та літургійному оформленні поховання останків; чину похорону не служимо, тим самим не має посліднього цілування та прощальної молитви, замість нього у церкві чи ритуальному приміщенні слід правити Божественну Літургію або парастас чи панахиду (залежно від місця, часу і літургійного періоду), а

на місці захоронення – відслужити панахиду згідно з літургійним порядком обряду похорону.

§ 4. Прахові не повинно бути місця в храмі під час відправи. Враховуючи однак це, що в часі скорботи за померлим уразливість родичів і свояків покійного є надзвичайною загостреною, а також відмінність реальної практики конфесійної більшості в країні (яка пов'язана з наявністю в багатьох цвинтарних каплицях спеціальних стояків на урни) – слід уникати бездуховного формалізму у дотриманні цієї норми, а навпаки – керуватися тут, як і в усьому, духом любови.

§ 5. Сказане у § 3-4 не звільняє душпастирів від обов'язку вчити вірних про правила християнського похорону, а зокрема про перевагу, яку Церква віддає похованню тіла над кремацією, а також про це, що рекомендованим способом поховання осіб, які вибрали кремацію, є той, що приписаний у § 2.

§ 6. Прах має бути похованим гідним способом, тобто у могилі чи колумбарію. Зберігання праху вдома, розсипання його, а тим паче хімічна переробка на якісь предмети для вжитку – забороняється Церквою і заборонятиметься також у випадку, коли б державне право допустило таке.

+ *Степан Попович*
+ ЄВГЕН (ПОПОВИЧ)
Архієпископ і Митрополит Перемисько-Варшавський

+ *Володимир Ющак*
+ ВОЛОДИМИР (ЮЩАК)
Правлячий Архієрей Вроцлавсько-Гданський